

Arrest

nr. 227 797 van 23 oktober 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kazachse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2019 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 30 april 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van 30 april 2019 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 juli 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 januari 2019 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag werd op 30 april 2019 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.01.2019 werd ingediend door :

[...]

Nationaliteit: Kazachstan

Adres: (...) 9050 GENT

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten op 15.04.2013 met een beslissing van weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleven illegaal in België tot hun tweede asielaanvraag. Deze werd afgesloten op 11.12.2014 met een beslissing ‘beroep verworpen’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures – namelijk namelijk twee jaar en vijf maanden voor de eerste en één jaar en drie maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij in Kazachstan niets of niemand meer hebben. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst, temeer daar uit de asielaanvragen blijkt dat de ouders en minstens één oom van mevrouw nog in Kazachstan zouden verblijven. Betrokkenen tonen niet aan dat deze familieleden niet langer in Kazachstan zouden zijn, noch dat zij niet voor korte tijd bij de (schoon)ouders of oom zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot verblijfmachtiging. Verder dient er op gewezen te worden dat betrokkenen respectievelijk ruim 21 jaar en 17 jaar in Kazachstan verbleven hebben en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Tot slot wijzen we er tevens op dat betrokkenen, indien gewenst, steeds een beroep kunnen doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM), om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets of niemand meer zouden hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat het centrum van hun sociale en economische belangen zich in België bevindt en op het feit dat ook hun zoon Samir hier een netwerk heeft opgebouwd. Zij verwijzen in dit kader naar artikel 8 EVRM en hun recht op eerbiediging van hun gezinsleven, hun privéleven, hun huis en hun briefwisseling. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat zij nog familieleden hebben in België. Uit het administratief

dossier blijkt echter wel dat zij verschillende familieleden hebben in Kazachstan, met name de ouders van mevrouw en minstens één oom. Betrokkenen leggen een ruim aantal getuigenverklaringen voor die zowel betrekking hebben op het hele gezin als specifiek betrekking hebben op hun zoon S. Betrokkenen tonen aldus aan dat zij hier sociale banden opbouwden. Echter, wij merken op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun zoon in Gent geboren is en dat hij sinds zijn geboorte België nog niet verlaten heeft en dat hij bijgevolg geen enkele band heeft met het land van herkomst van zijn ouders (dit geldt ook voor hun pasgeboren zoon) en dat een verhuis naar het land van herkomst voor hun oudste zoon psychisch bijzonder zwaar zou zijn. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Verzoekers maken het bovendien niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Kazachstan hebben, noch dat ze een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze hun leerplicht niet kunnen opstarten in Kazachstan. Hoewel de kinderen niet in Kazachstan zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Kazachstan. Verzoekers hebben immers de Kazachse nationaliteit en zijn in Kazachstan geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Kazachse taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was.

Het feit dat hun zoon hier naar de kleuterschool gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar hun zoon de leerplichtige leeftijd nog niet bereikt heeft, hij is pas leerplichtig vanaf 01.09.2019. Het is in het belang van hun kind om zijn leerplicht op te starten in het land van herkomst. Het feit dat hun kind in België school gelopen heeft, geeft enkel aan dat hem het recht op onderwijs niet werd onzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kind bewust plaatsvinden in deze precare situatie. Betrokkenen halen in dit kader ook aan dat hij enkel lessen gevolgd heeft in het Nederlands en dat hij geen onderwijs genoten heeft in het Kazachs, zodat het voor hem zeer moeilijk zou zijn om een volledig nieuw onderwijssysteem te moeten volgen in een taal waarin hij nooit is onderwezen. We benadrukken nogmaals het feit dat hun zoon slechts in de kleuterklas zit en dat hij de leerplichtige leeftijd nog niet bereikt heeft. De aangehaalde argumenten zijn dan ook niet van toepassing op dit kind. Het is in het belang van het kind om zijn leerplicht op te starten in het land van herkomst.

Betrokkenen beroepen zich verder op het jarenlang ononderbroken schoollopen van hun zoon, wat een van de redenen zou vormen waarom zij moeilijk naar hun land van herkomst kunnen terugkeren. Echter, we stellen vast er in casu geen sprake is van een jarenlang ononderbroken schoollopen. Hun zoon zit momenteel in de derde kleuterklas, van een jarenlange schoolloopbaan is dan ook geen sprake.

Betrokkenen verwijzen in dit kader naar diverse arresten van de Raad van State (RVS nr. 117.808, 1 april 2003; RVS nr. 121.928) en een arrest van de RvV (11.12.2007). Echter, we wijzen er nogmaals op dat hun zoon de leerplichtige leeftijd nog niet bereikt heeft en dat zij dan ook niet nuttig kunnen verwijzen naar deze arresten. Het is aan betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin het kind van verzoekers verkeert analoog zijn met degene waaraan zij refereren.

Betrokkenen beroepen zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3 en artikel 5 en op artikel 24(2) van het Handvest inzake de Grondrechten van de Europese Unie. Wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontszegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van deze artikels van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkenen niet concreet verduidelijken, of aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van hun kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Ook het aangehaalde artikel 24(2) van het Handvest inzake de grondrechten van de Europese Unie kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor artikel 3 van het IVRK. Wat betreft de vermeende schending van artikel 5 van het IVRK (dat de ouders de primaire verantwoordelijkheid hebben voor de zorg, begeleiding en opvoeding van hun kinderen) betreft, merken we op dat de ouders niet ontzet worden uit hun verantwoordelijkheid voor hun kinderen. Betrokkenen tonen niet aan dat hen in het land van herkomst deze verantwoordelijkheid ontnomen zal worden. Betrokkenen tonen niet aan dat hun kinderen in het land van herkomst niet in een veilige, stabiele omgeving in de nabijheid van hun ouders en opgenomen binnen hun ruimer familiaal kader kunnen opgroeien.

Betrokkenen verwijzen naar de adviezen van het Kinderrechtencommissariaat betreffende onderwijs voor kinderen zonder wettig verblijf, waarin bepaald wordt dat er maatregelen uitgevaardigd dienen te worden zodat kinderen die reeds drie of vier jaar of langer in België wonen en een onderwijstraject volgen, verder in België moeten kunnen verblijven. Echter, het gaat hier louter om het advies van het Kinderrechtencommissariaat. Deze adviezen werden niet omgezet in geldende regels waarop betrokkenen zich kunnen beroepen. Het is niet mogelijk om zich te beroepen op loutere adviezen die niet omgezet werden in effectieve regelgeving. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen verwijzen verder naar een Nederlandse studie van drs. Kalverboer en Zijlstra waaruit zou blijken dat na een verblijf van vijf jaar of langer in Nederland, kinderen psychische en psychologische schade zouden lijden in geval van een terugkeer naar het land van herkomst., dat er vrijwel altijd een sprake zou zijn van een ontwikkelingsbreuk, dat de kinderen een groot verlies zouden lijden omdat het perspectief in het land van herkomst doorgaans somber is, de kans op ontwikkeling in het land van herkomst zou dan ook zeer klein zijn door deze identiteitsbreuk die optreedt en in de afwezigheid van ontwikkelingsmogelijkheden. Echter, we merken dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van mogelijke psychische en psychologische problemen en van een identiteitsbreuk met ontwikkelingsschade bij kinderen die terugkeren naar hun land van herkomst na meer dan vijf jaar verblijf, niet volstaat om aan te tonen dat ook de kinderen van betrokkenen effectief deze schade zullen oplopen. Dus hoewel de bronnen melding maken van opgelopen schade bij kinderen die terugkeren, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat de kinderen van verzoekende partijen een reëel risico zouden lopen op onherstelbare schade louter door een terugkeer naar het land van herkomst. Betrokkenen tonen op geen enkele wijze aan dat hun kinderen niet in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van hun ouders en opgenomen binnen hun ruimer familiaal kader kunnen opgroeien in het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde, ter staving waarvan zij een blanco uittreksel uit het strafregister voorleggen, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen beroepen zich op hun doorgedreven integratie die hen zou verhinderen zich van het grondgebied te verwijderen om dat het in België opgebouwde dan verloren zou gaan. Betrokkenen tonen dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij al meer dan acht jaar in België zouden verblijven waarvan vier jaar in legaal verblijf, dat zij hier een materieel en sociaal draagvlak opgebouwd zouden hebben, dat zij hier volledig geïntegreerd zouden zijn, dat ook hun zoon hier volledig geïntegreerd zou zijn en hier vele vriendjes zou hebben, dat zij diverse taallessen gevolgd zouden hebben zowel in het Frans als het Nederlands, dat zij momenteel goed Nederlands zouden spreken, dat zij een cursus inburgering en maatschappelijke oriëntatie gevolgd zouden hebben, dat zij ten zeerste werkbereid zouden zijn, dat mevrouw over extra vaardigheden zou beschikken omdat zij hier het derde jaar secundair onderwijs kapster gevolgd zou hebben, dat zij beiden gewerkt zouden hebben, dat zij beiden over werkbeloftes zouden beschikken, dat zij onmiddellijk aan de slag zouden kunnen gaan, dat zij volledig in hun eigen onderhoud zouden kunnen voorzien, dat zij niet ten laste van de overheid zouden vallen, dat zij een grote vrienden-en kennissenkring opgebouwd hebben die een vurig pleidooi voor een verder verblijf van betrokkenen zou houden, dat zij drie deelcertificaten Nederlandse taallessen voor mijnheer voorleggen evenals een certificaat richtgraad 1 Nederlandse taallessen voor mijnheer, drie deelcertificaten Franse taallessen voor mijnheer, het inburgeringscontract van mijnheer, het schoolrapport van mevrouw voor schooljaar 2011/2012, hun beider arbeidskaart C, een schrijven van de ONVA d.d. 01.02.2013, twee werkbeloftes voor mijnheer, een werkbelofte voor mevrouw, een verklaring in verband met het vrijwilligerswerk van mijnheer bij vzw De Tinten en verschillende getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.3. Op dezelfde datum wordt ten aanzien van beide verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing, waarvan de motieven telkens luiden als volgt:

"[...]"

Wordt het bevel gegeven het grondgebied te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben,

Binnen zeven (7) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"2.1. Eerste middel : schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel Krachtens het gelijkheidsbeginsel moeten burgers die zich in gelijke omstandigheden bevinden op een gelijke manier worden behandeld. Burgers die zich in verschillende omstandigheden bevinden, genieten een verschillende behandeling.

Een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën kan worden ingesteld voor zover dit verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is, rekening houdend met het beoogde doel en de gevolgen van de maatregel.

Dat het in de huidige omstandigheden vaststaat dat een reeks personen die zich in identieke situaties bevinden en een aanvraag conform artikel 9bis Vw. hebben ingediend, verschillend behandeld worden.

Dat immers het verblijf van verschillende personen, welke zich in een identieke situatie als verzoekers bevinden, wel geregulariseerd werd, terwijl de aanvraag conform artikel 9bis Vw. van verzoekers onontvankelijk wordt verklaard.

Immers, dat de laatste maanden ettelijke gezinnen met schoolgaande kinderen een positieve regularisatiebeslissing mochten ontvangen, terwijl zij zich in dezelfde situatie van verzoekers bevinden.

Dat ook verzoekers reeds meer dan 8 jaar in België verblijven en zij inmiddels twee kinderen hebben welke beiden in België geboren zijn en hun oudste zoon ook schoolloopt. Dat verzoekers daarnaast eveneens taalcursussen en een inburgeringscursus hebben gevolgd, zij vrijwilligerswerk doen en zij beiden over werkbeloftes beschikken, zodat zij geen onredelijke belasting zullen vormen in geval van een regularisatie van hun verblijf.

Dat in de voornoemde dossiers de betrokken zich in een volledig gelijkaardige situatie bevonden als verzoekers en hun dossier – in tegenstelling tot dat van verzoekers – wel positief werd beoordeeld door verweerder.

Het verschil in behandeling berust dan ook niet op een objectief criterium. Dat dit willekeurig criterium van onderscheid geenszins kan rechtvaardigen dat personen die zich in gelijke situaties bevinden op een verschillende manier behandeld worden.

Dat de bestreden beslissing dan ook strijdig is met het gelijkheidsbeginsel.”

2.1.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De Raad stelt vast dat de verzoekers zich, in de uiteenzettingen omtrent het eerste middel, beperken tot een argumentatie als waarom de eerste bestreden beslissing het gelijkheidsbeginsel zou schenden. De verzoekers laten na om duidelijk te omschrijven op welke wijze deze beslissing tevens het rechtszekerheidsbeginsel zou schenden.

Het eerste middel is in dit opzicht dan ook onontvankelijk.

Wat de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel betreft, geven de verzoekers aan dat er een ongelijkheid bestaat met “verschillende personen” die zich in een identieke situatie zouden bevinden en wiens verblijf wel geregulariseerd werd. Verzoekers beperken zich echter tot algemene verklaringen en verwijzen niet naar concrete dossiers waaruit aantoonbaar blijkt dat een zelfde situatie meer voordelig zou zijn behandeld door de verwerende partij. Daarenboven wijst de Raad er op dat de verwerende partij in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid en dat elk dossier op zijn eigen merites wordt beoordeeld. Verzoekers tonen niet aan dat zij zouden zijn benadeeld ten aanzien van personen die zich in dezelfde omstandigheden zouden bevinden.

Het middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoekers voeren een tweede middel aan dat zij uiteenzetten als volgt:

“2.2. Tweede middel : schending van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 en schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, nl. schending van de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. Eerste onderdeel : betreffende de integratie van verzoekers, het feit dat verzoekers sedert eind 2010 in België verblijven, verzoeker werkzaam was, verzoekster een kappersopleiding heeft gevolgd, het feit dat verzoekers van 2010 tot 2014 legaal in België hebben verbleven en zij beiden over werkbeloftes beschikken

A.

Dat de bestreden beslissing onterecht stelt dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid zouden vormen waarom verzoekers de aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure, nl. de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van openthoud in het buitenland.

Dat verweerder echter weigert rekening te houden met de vaststelling dat verzoekers sedert eind 2010 bijna ononderbroken gemachtigd waren tot een verblijf en dit tot eind 2014, waardoor zij uiteraard volledig geïntegreerd zijn.

Dat door de toekenning van een dergelijk lang verblijf verzoekers hun leven opnieuw hebben opgebouwd in België.

Dat de bestreden beslissing hiermee geen rekening heeft gehouden, noch enige motivering geeft waarom deze jarenlange periode van legaal verblijf verzoekers niet verhindert een aanvraag 9bis Vw. in te dienen in het land van herkomst, temeer daar deze lange periode van legaal verblijf te wijten was aan het aanslepen van de asielprocedure van verzoekers.

Dat een asielprocedure van enerzijds 2 jaar en 4 maanden en anderzijds 1 jaar en 3 maanden, wel degelijk lang dient beschouwd te worden en verzoekers in tussentijd al het mogelijk gedaan hebben om zich zo goed mogelijk in de samenleving te integreren, wat er uiteindelijk toe geleid heeft dat verzoekers hun leven alhier opnieuw hebben opgebouwd.

Zo hebben verzoekers diverse taalcursussen gevolgd, evenals een cursus maatschappelijke oriëntatie en een inburgeringscursus en heeft verzoekster een kappersopleiding gevolgd waardoor zij onmiddellijk aan het werk zal kunnen in geval van een regularisatie van haar verblijfssituatie. Daarnaast steken verzoekers de handen uit de mouwen en doen zij vrijwilligerswerk bij vzw De Tinten en zijn zij naarstig op zoek geweest naar werk, zodat zij over twee effectieve werkbeloftes beschikken.

Dat verweerder met al deze aantoonbare bewijzen van integratie geen rekening heeft gehouden en heeft onvoldoende voorafgaand onderzoek gedaan, waardoor de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsplicht schendt.

B.

Voorts stelt de bestreden beslissing dat de door verzoekers aangehaalde elementen met betrekking tot de duur van het verblijf en de integratie betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag en in de ontvankelijkheidsfase niet zouden worden behandeld.

Dit is opnieuw onterecht.

Dat de bestreden beslissing daarmee immers ingaat tegen rechtspraak van de Raad van State, die reeds heeft geoordeeld dat de elementen van integratie wel degelijk van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat in een arrest nr. 118.953 van 30 april 2003 de Raad van State reeds oordeelde dat elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat de bestreden beslissing daarom niet zonder meer kan stellen dat deze elementen van integratie niet in rekening zouden kunnen worden gebracht, gelet op deze rechtspraak.

Dat ook in een ander arrest nr. 135.090 van 21 september 2004 de Raad van State heeft geoordeeld:

"[...] Overwegende dat de "uitzonderlijke" omstandigheden geviseerd door het voornoemd artikel 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het volstaat dat de betrokkenen aantoont dat hem bijzonder moeilijk is om terug te keren om de geviseerde machtiging aan te vragen in zijn land van herkomst of in een land waar hij gemachtigd is tot verblijf; dat het uitzonderlijke karakter van de aangehaalde omstandigheden door de vreemdeling moet worden onderzocht door de overheid in ieder specifiek geval dat, meer in het bijzonder, het toekomt aan de tegenpartij: die hierin over een zeer ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt, om de redenen aan te geven waarom zij van oordeel is dat de aangevoerde elementen door de eiser ten titel van uitzonderlijke omstandigheden geen omstandigheid uitmaken die een terugkeer naar zijn land onmogelijk of bijzonder

moeilijk zouden maken om er, bij de Belgische diplomatieke overheden, de machtiging tot verblijf te halen;

Overwegende dat door er zich toe te beperken te stellen, in de bestreden beslissing, dat de diverse handelingen van integratie naar voren gebracht door de eiser geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaken, ... "gezien niets de betrokkenen ervan verhindert om zich te voegen naar de vigerende wetgeving betreffende de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgisch grondgebied, te weten: de vereiste machtigingen bij de bevoegde diplomatieke overheden voor de plaats van verblijf te halen", beantwoordt de tegenpartij niet aan de vereiste van adequate motivering, dat haar beslissing namelijk op geen enkele wijze uiteenzet waarom de motieven ingeroepen door de eiser bij zijn aanvraag geen uitzonderlijke omstandigheden zouden uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3, van de wet; dat aldus, de tegenpartij helemaal niet in aanmerking heeft genomen de omstandigheden betreffende de eiser en gedetailleerd in de bijkomende stukken bij zijn aanvraag, in het bijzonder de noodzaak van zijn aanwezigheid in België omwille van de kalender van schoolanimaties die reeds werden vastgelegd voor het jaar 2004-2005, van de interactieve tentoonstelling "Si j'étais un africain de l'Ouest":geprogrammeerd voor de maand januari 2005, van het project 'Multi-Cité2004'van de stad Namen in oktober, waaraan de VZW AFRONAM deelneemt waarvan hij de voorzitter is, of nog de opleidingen en lessen waarvoor de eiser zich heeft ingeschreven voor de maanden september en oktober 2004; Dat indien het waar is dat het feit van goed geïntegreerd in België op zich geen hindernis is om terug te keren naar zijn land om de machtiging tot verblijf te vragen, kan de verplichting om dergelijke activiteiten van algemeen belang te verbreken of engagementen te verbreken die reeds zijn genomen ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld, een uitzonderlijke omstandigheid uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3 voornoemd; Dat hieruit volgt dat de motieven die formeel werden uitgedrukt in de bestreden beslissing niet voldoen aan de verplichting om te motiveren zoals voorgeschreven door de wet; dat in dat opzicht het middel van het verzoekschrift ernstig is;[. . .] "(vrije vertaling van arrest RvSt nr. 135.090 van 21 september 2004).

Dat de bestreden beslissing voor verzoekers niet heeft gemotiveerd waarom de elementen van integratie geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen uitmaken, zodat de bestreden beslissing moet worden gesanctioneerd zoals dit is gebeurd in het hierboven aangehaalde arrest van de Raad van State.

Dat verzoekers inmiddels goed het Nederlands beheersen, zij zowel Nederlandse als Franse lessen en een inburgeringscursus hebben gevolgd, verzoeker tijdens de asielprocedure tewerkgesteld was en verzoekster een kappersopleiding heeft gevolgd, zodat beiden geen enkel probleem zullen hebben op de arbeidsmarkt en verzoekers bovendien over werkbeloftes beschikken, zodat zij onmiddellijk aan het werk zullen kunnen gaan in geval van een regularisatie van hun dossier.

Dat verzoekers hun volledig bestaan terug hebben opgebouwd in België, waar zij zijn aangekomen in 2010, en waar zij tot eind 2014 legaal hebben verbleven, zodat niet op ernstige wijze kan worden beweerd dat een dergelijke integratie in de Belgische samenleving, in combinatie met hun tewerkstelling, de geboortes van hun kinderen en het schoolgaan van hun oudste kind, geen omstandigheden zou uitmaken die het bijzonder moeilijk maakt voor verzoekers om terug te keren naar hun land van herkomst, zelfs al zou dit tijdelijk zijn.

Dat trouwens geen enkele garantie kan worden gegeven aan verzoekers dat de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn, omdat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele verplichting heeft om bij een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag effectief een machtiging tot verblijf af te leveren wanneer deze aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst.

Dat er daarom, gelet op hun verknochtheid en geworteld zijn in de Belgische samenleving, er niet aan verzoekers kan worden verweten dat zij hun aanvraag hebben ingediend in België.

De motivering van verweerder, dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken, is dan ook onredelijk.

Dat de bestreden beslissing dan ook op een onredelijke wijze werd genomen en een kennelijke gebrekkige motivering inhoudt, zodat er sprake is van een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en een schending van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.2. Tweede onderdeel: betreffende de geboortes van hun twee kinderen en het schoollopen van het oudste kind van verzoekers en het feit dat verzoekers in Kazachstan niets of niemand meer hebben

A.

Dat de beide kinderen van verzoekers, welke thans 6 jaar, respectievelijk 5 maanden oud zijn beiden in België zijn geboren en zij sinds hun geboorte ononderbroken in België hun hoofdverblijf hebben.

Dat S. inmiddels 6 jaar oud is en dus schoolplichtig en hij sinds kleuterleeftijd schoolloopt in België.

Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat het feit dat het oudste kind van verzoekers hier naar school gaat, niet aanzien zou kunnen worden als een buitengewone omstandigheid, omdat het kind jonger is dan 6 jaar en het nog niet leerplichtig is.

Inmiddels is S. evenwel 6 jaar oud geworden en hij is hierdoor wel degelijk schoolplichtig, zodat de bestreden beslissing op dit punt foutief gemotiveerd is.

Verzoekers zouden evenmin hebben aangetoond dat het kind een zodanige taal- en culturele achterstand heeft dat het in Kazachstan niet zou kunnen aansluiten op school. Integendeel, verweerder meent dat het belangrijk is dat verzoekers thans naar hun thuisland terugkeren, zodat S. nog kan aansluiten op school alvorens in België naar het eerste leerjaar te gaan.

Dat dit geenszins als een afdoende motivering beschouwd kan worden nu onweerlegbaar is aangetoond dat verzoekers kind in België geboren is en hij sedert de gangbare kleuterleeftijd schoolloopt in België en het uiteraard in het belang van het kind geenszins redelijk verantwoord is dat hij zijn onderwijs in België zou moeten stopzetten om terug te keren naar het land van herkomst van de ouders waarvan het kind de aldaar gangbare taal nooit onderwezen heeft gekregen.

Bovendien hebben verzoekers ook verwezen naar het feit dat het Belgische onderwijssysteem enorm verschilt van het Kazakse schoolsysteem.

Dat verweerder dienaangaande geen enkele motivering geeft betreffende dit andere – overigens in vergelijking met België enorme achtergestelde schoolsysteem – noch betreffende het feit dat S. enkel onderwijs in het Nederlands heeft genoten.

Dat de bestreden beslissing daarenboven zonder meer stelt dat er ‘van uit gegaan mag worden’ dat verzoekers hun kind de Kazakse taal en cultuur hebben bijgebracht.

Dat verweerder evenwel op geen enkele wijze aantoont dat verzoekers effectief met hun kind hun moedertaal spreken en het evengoed mogelijk is dat verzoekers – die goed Nederlands spreken – hun zoon in het Nederlands willen opvoeden teneinde hem extra kansen te bieden in België.

Door verweerder werden bovendien geenszins de resultaten van enig onderzoek voorgelegd waaruit zou blijken dat een verwijdering van het kind naar het land van herkomst, waar het nooit verbleven heeft, nu het in België geboren is, op zijn minst geen ernstige pedagogische, psychologische of emotionele problemen veroorzaakt.

Dit in tegenstelling tot verzoekers, die verwezen hebben naar de Nederlandse studie van drs. Kalverboer en Zijlstra waaruit blijkt dat kinderen na een verblijf van 5 jaar of langer in Nederland, psychische en psychologische schade lijden in het geval van een terugkeer naar het herkomstland van hun ouders.

Verzoekers hebben dan ook wel degelijk aangetoond dat hun oudste zoon een groot risico loopt op psychische schade bij een verhuis naar Kazachstan.

B.

Dat bovendien, door te oordelen dat het feit dat hun kind hier naar school gaat niet kan worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid, de bestreden beslissing ingaat tegen een vaststaande rechtspraak van de Raad van State hieromtrent.

Dat in een arrest van de Raad van State werd geoordeeld dat het school lopen van een minderjarig kind in de Vrije Basisschool van Evergem op het eerste gezicht wel een buitengewone omstandigheid uitmaakte (cf. R.v.st., nr 117. 808, 1 april 2003).

Dat de Raad van State ook in andere arresten heeft geoordeeld dat het schoolgaan van minderjarige kinderen een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en aan de basis kan liggen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Dat de motivering van de bestreden beslissing als zou de opleiding van het kind kan verdergezet worden in het land van herkomst geen afdoende motivering is, nu de Raad van State reeds verschillende keren heeft geoordeeld dat er rekening moet mee gehouden worden dat het schooljaar wordt afgebroken en dat de kinderen zich na verschillende jaren van onderwijs in België zich terug, tijdelijk, zullen moeten aanpassen aan een ander onderwijssysteem in een andere taal.

Dat in een arrest nr. 121. 928, de Raad van State heeft geoordeeld: « que concernant la scolarité des enfants des requérants, la partie adverse se borne à affirmer, dans la décision relative à la requérante, que « la scolarité de ses enfants ne saurait constituer une circonstance exceptionnelle empêchant ou rendant difficile un retour temporaire au pays d'origine étant donné qu'aucun élément n'est apporté qui démontrerait qu'une scolarité temporaire dans le pays ou les autorisations de séjour sont à lever serait difficile ou impossible » et que « la scolarité des enfants ne nécessite pas un enseignement spécial exigeant des infrastructures spécialisées qui n'existeraient pas surplace » , que contrairement à ce que soutient la partie adverse, la scolarisation en Belgique d'enfants mineurs, peut constituer, quelque soit le type d'enseignement suivi, une circonstance exceptionnelle rendant très difficile le déplacement, même temporaire, de la famille dans son pays d'origine, pour y lever les autorisations de séjour requises „ qu'il en est encore plus ainsi lorsque cette scolarité s'effectue sur une longue période „ qu'il ressort du dossier administratif que la partie adverse a, en l'espèce, été informée de la scolarité des enfants des requérants depuis le 27 août 2001, qu'en laissant s'écouler deux années scolaires entières avant de prendre les décisions attaquées, la partie adverse a contribué à rendre plus difficile encore, le retour des requérants et de leurs enfants dans leur pays d'origine. » (Rvst nr. 121.928 van 30 juli 2003).

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde zijn arrest dd. 11 december 2007 duidelijk dat “het moeilijk te verantwoorden is dat de kinderen hun onderwijs in België zouden moeten stopzetten om terug te keren naar hun land van herkomst waarvan ze de aldaar gangbare taal nooit onderwezen hebben gekregen en dat bovendien nergens uit de motivering van de beslissing blijkt dat ook maar het minste onderzoek werd gevoerd naar de moeilijkheden die een verwijdering van de kinderen naar het land van herkomst zouden teweegbrengen op pedagogisch en menselijk vlak”.

Dat verweerder in dit geval op de hoogte is van het schoolgaan van het kind van verzoekers bij de indiening van de regularisatieaanvraag.

Dat, conform de geldende rechtspraak van de Raad van State, er dus moet worden geoordeeld dat het schoolgaan van het kind van verzoekers een buitengewone omstandigheid uitmaakt, omwille van het feit dat hun kind minstens zeker een schooljaar zal moeten missen omwille van de moeilijke omschakeling naar het andere schoolsysteem en het onderwijs in een andere taal.

Dat de bestreden beslissing dan ook niet redelijk is.

Dat het schoolgaan van het kind van verzoekers dan ook beschouwd dient te worden als een buitengewone omstandigheid, welke rechtvaardigt dat de aanvraag conform 9bis Vw. in België wordt aangevraagd.

C.

Dat de bestreden beslissing verder opwerpt dat verzoekers zich beroepen op het feit dat zij in Kazachstan niets of niemand meer zouden hebben, doch het onwaarschijnlijk zou zijn dat verzoekers in het land van herkomst geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben.

Uit hun asielaanvragen zou immers blijken dat minstens de ouders en één oom van verzoekster in Kazachstan zouden verblijven en verzoekers niet aantonen dat deze familieleden niet langer in Kazachstan zouden zijn, noch dat zij niet voor korte tijd bij de (schoon)ouders of oom zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot verblijfsmachtiging.

Voorts zouden verzoekers respectievelijk 21 en 17 jaar in Kazachstan verbleven hebben en hun verblijf in België, integratie en opgebouwde banden geenszins vergeleken zouden kunnen worden met hun relaties in het land van herkomst.

Dat uit een dergelijke motivering duidelijk blijkt dat de bestreden beslissing niet met de nodige zorgvuldigheid werd genomen en er bijgevolg sprake is van een schending van de zorgvuldigheidsverplichting.

Vooreerst heeft verweerder het asielrelaas van verzoekers slechts selectief aangehaald en geen rekening gehouden met het feit dat de ouders en broer van verzoeker vermoord werden, zodat verzoekers allesbehalve goede herinneringen hebben aan hun thuisland en verzoeker hierdoor bovendien een trauma heeft opgelopen. Ook hebben verzoekers reeds meerdere malen uiteengezet dat zij nauwelijks of geen contact meer hebben met de familie van verzoekster, zodat verzoekers wel degelijk niets of niemand meer hebben in het land van herkomst.

Ook de bewering als zouden verzoekers kunnen verblijven bij hun (schoon)ouders of oom in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot verblijfsmachtiging, kan niet worden weerhouden.

Verweerder heeft immers geen individueel onderzoek gedaan naar wat hun financiële situatie is en/of zij bereid zijn verzoekers te steunen en bij hen thuis op te nemen.

Dat een loutere verwijzing naar de aanwezigheid van familie, vrienden of kennissen in het herkomstland onvoldoende is. Dat de overweging dat verzoekers hulp van hun familie zouden krijgen onvoldoende is als motivering (RVV nr. 96.043, 29 januari 2013).

Dat de bestreden beslissing dan ook onvoldoende gemotiveerd is en er geenszins een zorgvuldig onderzoek van het dossier van verzoekers heeft plaatsgevonden, zodat er tevens sprake is van een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de bestreden beslissing dan ook ten onrechte de aanvraag tot machtiging tot verblijf van verzoekers onontvankelijk heeft verklaard en dan ook een schending inhoudt van artikel 9bis Vw., de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en het zorgvuldigheidsbeginsel."

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, d.w.z. dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, worden weergegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. De gemachtigde heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, geduid dat de verzoekers niet aantoonden dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of voor hun plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft tevens toegelicht waarom hij meent dat uit de door de verzoekers aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig in het licht van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Ze laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De verzoekers geven in een eerste middelonderdeel aan dat niet wordt gemotiveerd waarom hun lange verblijf en hun integratie niet als een buitengewone omstandigheid worden beschouwd, noch rekening werd gehouden met het feit dat zij taalcursussen volgden, een inburgeringscursus volgden en verzoekers een cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd hebben.

In de bestreden beslissing werd hierover onder meer als volgt gemotiveerd:

“Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten op 15.04.2013 met een beslissing van weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleven illegaal in België tot hun tweede asielaanvraag. Deze werd afgesloten op 11.12.2014 met een beslissing ‘beroep verworpen’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures – namelijk namelijk twee jaar en vijf maanden voor de eerste en één jaar en drie maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

[...]

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij al meer dan acht jaar in België zouden verblijven waarvan vier jaar in legaal verblijf, dat zij hier een materieel en sociaal draagvlak opgebouwd zouden hebben, dat zij hier volledig geïntegreerd zouden zijn, dat ook hun zoon hier volledig geïntegreerd zou zijn en hier vele vriendjes zou hebben, dat zij diverse taallessen gevolgd zouden hebben zowel in het Frans als het Nederlands, dat zij momenteel goed Nederlands zouden spreken, dat zij een cursus inburgering en maatschappelijke oriëntatie gevolgd zouden hebben, dat zij ten zeerste werkbereid zouden zijn, dat mevrouw over extra vaardigheden zou beschikken omdat zij hier het derde jaar secundair onderwijs kapster gevolgd zou hebben, dat zij beiden gewerkt zouden hebben, dat zij beiden over werkbeloftes zouden beschikken, dat zij onmiddellijk aan de slag zouden kunnen gaan, dat zij volledig in hun eigen onderhoud zouden kunnen voorzien, dat zij niet ten laste van de overheid zouden vallen, dat zij een grote vrienden-en kennissenkring opgebouwd hebben die een vurig pleidooi voor een verder verblijf van betrokkenen zou houden, dat zij drie deelcertificaten Nederlandse taallessen voor mijnheer voorleggen evenals een certificaat richtgraad 1 Nederlandse taallessen voor mijnheer, drie deelcertificaten Franse taallessen voor mijnheer, het inburgeringscontract van mijnheer, het schoolrapport van mevrouw voor schooljaar 2011/2012, hun beider arbeidskaart C, een schrijven van de ONVA d.d. 01.02.2013, twee werkbeloftes voor mijnheer, een werkbelofte voor mevrouw, een verklaring in verband met het vrijwilligerswerk van mijnheer bij vzw De Tinten en verschillende getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Verzoekers houden aldus ten onrechte voor dat geen rekening werd gehouden met deze elementen. In de bestreden beslissing werd gemotiveerd dat de duur van de asielpcedure niet van die aard was dat ze als onredelijk lang moet worden beschouwd en dat de elementen van lang verblijf en integratie omstandigheden zijn die de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en dat zij in deze fase niet worden behandeld, doch wel het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet. In casu blijkt niet dat een verdere motivering zich opdrong om te voldoen aan de formele motiveringsplicht. De verzoekers maken niet concreet aannemelijk dat de bovenvermelde motieven, niet zouden volstaan om te begrijpen waarom de ingeroepen omstandigheden van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid worden aanvaard. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

De Raad stelt vast dat de verzoekers in hun verdere betoog in wezen aangeven zich niet akkoord te kunnen verklaren met bepaalde motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Hun kritiek betreft in dit opzicht niet de formele motiveringsplicht, maar wel de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur. Het tweede middel wordt dan ook verder onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2.2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder

meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt.

Om tot een beoordeling over te gaan moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 9 december 2009, nr. 198.769; RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Het is dan aan het bestuur om, wanneer de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, in de beslissing aan te geven waarom de door de aanvrager(s) naar voor geschoven elementen geen buitengewone omstandigheid uitmaken die een beletsel vormen om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland. Dit neemt echter niet weg dat de bewijslast met betrekking tot het aantonen dat er buitengewone omstandigheden zijn die verhinderen de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, op de aanvrager(s) zelf rust. De gemachtigde oordeelde in de voorliggende zaak dat de door de verzoekers aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij de aanvraag om tot een verblijf te worden

gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

De verzoekers betogen in een eerste middelonderdeel dat de elementen van lang verblijf en integratie ten onrechte niet worden beoordeeld in de ontvankelijkheid van hun aanvraag. De Raad merkt dienaangaande evenwel op dat de beoordeling van de gemachtigde, dat deze elementen behoren tot de gegrondheidsfase van het onderzoek, steun vindt in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De Raad wijst erop dat de verzoekers in dit opzicht niet dienstig kunnen verwijzen naar oudere rechtspraak van de Raad van State, te meer nu zij niet aantonen dat de omstandigheden, zoals deze zich voordeden in de door hen aangehaalde zaken, gelijkaardig zijn aan deze in de voorliggende zaak. In het door de verzoekers uitvoerig geciteerde arrest van 2004 bevestigde de Raad van State trouwens dat een goede integratie geen hindernis is om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag. Er werd enkel een uitzondering gemaakt voor activiteiten in België van algemeen belang of reeds aangegane engagementen ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld die dreigen te worden verbroken, waarvan in casu geen sprake is. De verzoekers laten na om in concreto aan te tonen dat de aangehaalde elementen van integratie het hen alsnog onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om een aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Zij weerleggen derhalve geenszins de vaststelling in de bestreden beslissing dat de overige elementen, zoals het lang verblijf en de integratie, niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend en niet via de reguliere procedure. De verzoekers geven ook niet aan dat zij in hun verblijfsaanvraag dan wel concreet zouden hebben toegelicht waarom deze elementen alsnog kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. De Raad merkt ook op dat het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post, op zich geenszins impliceert dat zijn of haar banden met België teloorgaan of dat gegevens, die wijzen op een integratie, plotseling niet langer zouden bestaan.

In het tweede middelonderdeel brengen de verzoekers een inhoudelijk kritiek naar voor in verband met het motief omtrent de scholing en het belang van hun minderjarige kinderen. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd:

“Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun zoon in Gent geboren is en dat hij sinds zijn geboorte België nog niet verlaten heeft en dat hij bijgevolg geen enkele band heeft met het land van herkomst van zijn ouders (dit geldt ook voor hun pasgeboren zoon) en dat een verhuis naar het land van herkomst voor hun oudste zoon psychisch bijzonder zwaar zou zijn. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Verzoekers maken het bovendien niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Kazachstan hebben, noch dat ze een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze hun leerplicht niet kunnen opstarten in Kazachstan. Hoewel de kinderen niet in Kazachstan zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Kazachstan. Verzoekers hebben immers de Kazachse nationaliteit en zijn in Kazachstan geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Kazachse taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was.

Het feit dat hun zoon hier naar de kleuterschool gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar hun zoon de leerplichtige leeftijd nog niet bereikt heeft, hij is pas leerplichtig vanaf 01.09.2019. Het is in het belang van hun kind om zijn leerplicht op te starten in het land van herkomst. Het feit dat hun kind in België school gelopen heeft, geeft enkel aan dat hem het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kind bewust plaatsvinden in deze precare situatie. Betrokkenen halen in dit kader ook aan dat hij enkel lessen gevolgd heeft in het Nederlands en dat hij geen onderwijs genoten heeft in het Kazachs, zodat het voor hem zeer moeilijk zou zijn om een volledig nieuw onderwijssysteem te moeten volgen in

een taal waarin hij nooit is onderwezen. We benadrukken nogmaals het feit dat hun zoon slechts in de kleuterklas zit en dat hij de leerplichtige leeftijd nog niet bereikt heeft. De aangehaalde argumenten zijn dan ook niet van toepassing op dit kind. Het is in het belang van het kind om zijn leerplicht op te starten in het land van herkomst.

Betrokkenen beroepen zich verder op het jarenlang ononderbroken schoollopen van hun zoon, wat een van de redenen zou vormen waarom zij moeilijk naar hun land van herkomst kunnen terugkeren. Echter, we stellen vast er in casu geen sprake is van een jarenlang ononderbroken schoollopen. Hun zoon zit momenteel in de derde kleuterklas, van een jarenlange schoolloopbaan is dan ook geen sprake.

Betrokkenen verwijzen in dit kader naar diverse arresten van de Raad van State (RVS nr. 117.808, 1 april 2003; RVS nr. 121.928) en een arrest van de RvV (11.12.2007). Echter, we wijzen er nogmaals op dat hun zoon de leerplichtige leeftijd nog niet bereikt heeft en dat zij dan ook niet nuttig kunnen verwijzen naar deze arresten. Het is aan betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin het kind van verzoekers verkeert analoog zijn met degene waaraan zij refereren.

Betrokkenen beroepen zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3 en artikel 5 en op artikel 24(2) van het Handvest inzake de Grondrechten van de Europese Unie. Wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RvV nr. 107.646 van 30.07.2013, RvV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RvV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RvV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontszegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van deze artikels van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkenen niet concreet verduidelijken, of aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van hun kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RvV nr 107.495 dd 29.07.2013). Ook het aangehaalde artikel 24(2) van het Handvest inzake de grondrechten van de Europese Unie kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor artikel 3 van het IVRK. Wat betreft de vermeende schending van artikel 5 van het IVRK (dat de ouders de primaire verantwoordelijkheid hebben voor de zorg, begeleiding en opvoeding van hun kinderen) betreft, merken we op dat de ouders niet ontzet worden uit hun verantwoordelijkheid voor hun kinderen. Betrokkenen tonen niet aan dat hen in het land van herkomst deze verantwoordelijkheid ontnomen zal worden. Betrokkenen tonen niet aan dat hun kinderen in het land van herkomst niet in een veilige, stabiele omgeving in de nabijheid van hun ouders en opgenomen binnen hun ruimer familiaal kader kunnen opgroeien.

Betrokkenen verwijzen naar de adviezen van het Kinderrechtencommissariaat betreffende onderwijs voor kinderen zonder wettig verblijf, waarin bepaald wordt dat er maatregelen uitgevaardigd dienen te worden zodat kinderen die reeds drie of vier jaar of langer in België wonen en een onderwijstraject volgen, verder in België moeten kunnen verblijven. Echter, het gaat hier louter om het advies van het Kinderrechtencommissariaat. Deze adviezen werden niet omgezet in geldende regels waarop betrokkenen zich kunnen beroepen. Het is niet mogelijk om zich te beroepen op loutere adviezen die niet omgezet werden in effectieve regelgeving. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen verwijzen verder naar een Nederlandse studie van drs. Kalverboer en Zijlstra waaruit zou blijken dat na een verblijf van vijf jaar of langer in Nederland, kinderen psychische en psychologische schade zouden lijden in geval van een terugkeer naar het land van herkomst., dat er vrijwel altijd een sprake zou zijn van een ontwikkelingsbreuk, dat de kinderen een groot verlies zouden lijden omdat het perspectief in het land van herkomst doorgaans somber is, de kans op ontwikkeling in het land van herkomst zou dan ook zeer klein zijn door deze identiteitsbreuk die optreedt en in de afwezigheid van ontwikkelingsmogelijkheden. Echter, we merken dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van mogelijke psychische en psychologische problemen en van een identiteitsbreuk met ontwikkelingsschade bij kinderen die terugkeren naar hun land van herkomst na meer dan vijf jaar verblijf, niet volstaat om aan te tonen dat ook de kinderen van betrokkenen effectief

deze schade zullen oplopen. Dus hoewel de bronnen melding maken van opgelopen schade bij kinderen die terugkeren, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat de kinderen van verzoekende partijen een reëel risico zouden lopen op onherstelbare schade louter door een terugkeer naar het land van herkomst. Betrokkenen tonen op geen enkele wijze aan dat hun kinderen niet in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van hun ouders en opgenomen binnen hun ruimer familiaal kader kunnen opgroeien in het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."

De verzoekers geven aan dat hun oudste zoon S. sinds de kleutertijd naar school gaat in België en dat het niet is omdat hij nog niet schoolplichtig was op het ogenblik van het nemen van de beslissing, dat dit geen buitengewone omstandigheid zou vormen. Zij menen tevens dat de gemachtigde er niet zonder meer mag vanuit gaan dat hun zoon zal kunnen aansluiten op een school in Kazachstan en dat de verwerende partij niet zomaar kan stellen zij met hun kinderen hun moedertaal zouden spreken en kennis hebben van de Kazachse taal en cultuur.

Verzoekers beperken zich echter tot het louter tegenspreken van de motieven van de bestreden beslissing op dit punt. Daarmee tonen zij echter niet aan dat het motief dat ervan kan worden uitgegaan dat de verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Kazachse taal en cultuur hebben bijgebracht en dat zij, via hun ouders en hun nationaliteit, wel een band hebben met Kazachstan, kennelijk onredelijk zou zijn. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf blijkt immers dat verzoekers als volwassenen Nederlands taalonderwijs volgen. Uit hun verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van hun asielverzoek d.d. 30 november 2010 blijkt bovendien dat verzoekers bijstand vroegen van een tolk Russisch, waarbij de procedure in het Nederlands zou worden gevoerd. Er wordt door verzoekers ook niet daadwerkelijk betwist dat de "Kazachse taal" de eerste gesproken taal is in het gezin. Verzoekers zetten nergens uiteen waarom *"de verwerende partij niet zomaar kan stellen zij met hun kinderen hun moedertaal zouden spreken"*. Verzoekers geven aan het hier niet mee eens te zijn, maar daarom tonen ze niet aan dat deze beoordeling in casu kennelijk onredelijk zou zijn.

De gemachtigde motiveert voorts dat de kinderen bij het nemen van de bestreden beslissing nog niet leerplichtig waren en dat het in het belang van de kinderen is om de leerplicht aan te vatten in het land van herkomst. Waar in het middel wordt betoogd dat S. inmiddels zes jaar oud is en bijgevolg schoolplichtig, blijkt uit de gegevens van de zaak dat S. geboren werd in mei 2013, wat betekent dat hij schoolplichtig is vanaf het schooljaar 2019-2020. Verzoekers tonen niet aan dat de verwerende partij op dit punt is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens. De Raad wijst er in dit verband ook op dat er, gelet op de nog jonge leeftijd van de kinderen, redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk).

Verzoekers verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin het naar school gaan van de kinderen wel als buitengewone omstandigheid zou zijn aanvaard. Daaruit blijkt echter nog niet dat de omstandigheden in die zaken dezelfde waren, noch tonen ze daarmee de onjuistheid of kennelijke onredelijkheid van de bestreden beslissing aan. Waar verzoekers aanvoeren dat geen rekening werd gehouden met de elementen uit hun asielrelaas waaruit blijkt dat de ouders en broer van eerste verzoeker vermoord werden, blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat deze elementen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet geloofwaardig werden geacht. De verwerende partij kon dan ook in alle redelijkheid verwijzen naar de aanwezigheid van familieleden in Kazachstan.

De verzoekers kunnen evenmin worden gevolgd waar zij laten uitschijnen dat het aan de gemachtigde zou toekomen om de resultaten van een onderzoek voor te leggen waaruit zou kunnen blijken dat een verwijdering van de kinderen naar het land van herkomst geen ernstige pedagogische, psychologische of emotionele problemen veroorzaakt. De Raad benadrukt in dit verband nogmaals dat het, in het kader van de verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de aanvragers toekomt de door hen ingeroepen buitengewone omstandigheden concreet uiteen te zetten en aannemelijk te maken. Het komt verweerder op zijn beurt in beginsel enkel toe de ingeroepen elementen te beoordelen en na te gaan of aldus buitengewone omstandigheden zijn aangetoond. De gemachtigde is dan ook geenszins gehouden om een tegenbewijs te leveren van de loutere beweringen die in de aanvraag naar voor worden gebracht.

Met de loutere bewering dat de terugkeer emotionele en pedagogische schade berokkent aan de kinderen, hebben de verzoekers geen concrete gegevens aangebracht die aantonen dat de aanvraag

niet vanuit het buitenland kan worden ingediend. De gemachtigde heeft in de bestreden beslissing verder duidelijk aangegeven dat de kinderen via hun ouders toch een (culturele) band hebben met Kazachstan en dat het in hun belang is om de situatie van hun ouders te volgen. Tevens wordt gemotiveerd dat niet blijkt dat een scholing niet kan worden verkregen in het herkomstland en dat niet blijkt dat de kinderen gespecialiseerd onderwijs of gespecialiseerde infrastructuur nodig hebben die niet beschikbaar zijn in het land van herkomst. Eveneens wordt erop gewezen dat in redelijkheid kan worden aangenomen dat de kinderen via hun ouders ook de Kazachse taal machtig zijn en dat de verzoekers niet aantonen dat hun kinderen een zodanige taal- en cultuurachterstand hebben dat ze in Kazachstan niet zouden kunnen aansluiten op school. De Raad benadrukt dat het bestuur kan volstaan met een beoordeling van de ingeroepen buitengewone omstandigheden, zonder dat blijkt dat hij in dit verband enig verder reikend onderzoek zou moeten voeren. De verzoekers blijven, in het licht van de voormelde beoordeling, ook in gebreke om aannemelijk te maken dat enig nader onderzoek zich alsnog opdrong. De verwijzing naar een arrest van de Raad van State is bovendien niet nuttig, nu in dit arrest slechts wordt gesteld dat in een specifiek geval de onderbreking van een schooljaar een buitengewone omstandigheid "kan" zijn en de gemachtigde, in casu, duidelijk heeft gemotiveerd waarom de scholing van de kinderen niet als een buitengewone omstandigheid wordt aanvaard. In deze omstandigheden liggen geen concrete aanwijzingen voor dat de kinderen een schooljaar zouden verliezen, door de aanpassing aan een ander onderwijssysteem en/of het onderwijs in een andere taal. Er kan tevens worden verwezen naar de vaste rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat de scholing van kinderen, in regel niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325; RvS 22 mei 2007, nr. 171.410). Met betrekking tot de door verzoekers aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het verder volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoekers niet aantonen dat de feitelijke omstandigheden, die aanleiding gaven tot het door hen geciteerde arrest, identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. Bovendien dient te worden benadrukt dat aan het arrest nr. 4 695 van 11 december 2007 geen onontvankelijkheidsbeslissing, maar wel een ongegrondheidsbeslissing ten grondslag lag. Zoals hoger reeds uitvoerig gesteld, is de beoordeling inzake de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, fundamenteel verschillend van de beoordeling inzake de gegrondheid van een dergelijke aanvraag. De uiteenzetting van de verzoekers laat derhalve niet toe te besluiten dat de gemachtigde met miskenning van de in de aanvraag voorgelegde gegevens, dan wel in kennelijke onredelijkheid is gekomen tot het besluit dat de scholing van de kinderen niet als een buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoekers voeren een derde middel aan dat zij uiteenzetten als volgt:

"2.3. Derde middel : schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens

Dat verzoekers bij een terugkeer naar Kazachstan het slachtoffer zullen worden van afpersing, mishandeling en arrestaties en zij vrezen voor hun leven.

De ouders van verzoeker baatten in Kazachstan immers een restaurant uit en werden door zeer invloedrijke ambtenaren onder druk gezet om dit te verkopen voor een appel en een ei. Nadat verzoekers ouders dit weigerden, werd zijn vader gearresteerd en zijn broer vermoord. Uiteindelijk kwamen ook de ouders van verzoeker om in een met opzet aangestoken brand. Verzoekers werden nogmaals bedreigd dat ook zij vermoord zouden worden, waarna zij Kazachstan ontvlucht zijn.

Het feit dat de redenen van verzoekers om Kazachstan te verlaten mogelijks niet onder de criteria van de Conventie van Genève vallen, doet niets af van het feit dat het leven en de vrijheid van verzoekers in gevaar is in het land van herkomst.

Dit zijn geen boude beweringen, zoals beweert, doch feiten welke verzoekers genoegzaam hebben aangetoond tijdens hun asielprocedures.

Hoewel verweerder op de hoogte is van de penibele situatie van verzoekers, heeft hij op geen enkele wijze onderzocht of een terugkeer naar Kazachstan implicaties heeft voor verzoekers en hun kind.

Dat verweerder dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze te werk is gegaan en hij nagelaten heeft de nodige motivering te geven.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de motivering van bestuurshandelingen.”

2.3.2. Verzoekers verwijzen in hun middel naar elementen die zij aanvoerden in het kader van hun verzoek om internationale bescherming. Deze verklaringen werden door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ongeloofwaardig bevonden in zijn beslissingen van 18 januari 2013. Latere beschermingsverzoeken werden niet in overweging genomen.

Ook in het verzoekschrift beperken verzoekers zich tot algemene beweringen die zij verder niet concretiseren. In het kader van artikel 3 van het EVRM is nochtans vereist dat zij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hen persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet. Zij tonen niet aan dat hun beweerde vrees op kennelijk onredelijke wijze werd beoordeeld.

Bovendien gaan zij eraan voorbij dat zij dergelijke verklaringen reeds aflegden in het kader van hun asielprocedure en dat artikel 9bis, § 2, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties; “

Verzoekers gaan volledig voorbij aan de inhoud van voormeld artikel en tonen een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan.

Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. Verzoekers voeren een vierde middel aan dat zij uiteenzetten als volgt:

“4.3. Vierde middel : schending van de artikelen 3 en 5 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, schending van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens

2.4.1. Eerste onderdeel : artikel 3 en 5 IVRK en artikel 24 Handvest

A.

Overeenkomstig het Verdrag inzake de Rechten van het Kind moet het belang van het kind voorop staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan en moet de overheid de rechten, plichten en verantwoordelijkheden van ouders en voogden respecteren (artikelen 3 en 5).

Dat de artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie eveneens verplicht om bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, de belangen van het kind als eerste in overweging te nemen.

Dat verzoekers genoegzaam hebben aangetoond dat hun minderjarige kinderen in België geboren en getogen zijn en het oudste kind alhier naar schoolgaat en verzoekers en hun kinderen geen banden meer hebben met Kazachstan.

De eventuele luttele band die het oudste kind heeft met Kazachstan door de schaarse verhalen van zijn ouders, mag geenszins worden overschat, temeer daar verzoekers zelf zeer slechte ervaringen en herinneringen hebben aan Kazachstan, zodat zij amper praten over hun land van herkomst.

Een verhuis naar Kazachstan zou voor S. dan ook wel degelijk een zeer emotionele en ingrijpende gebeurtenis zijn.

Dat het kind van verzoekers overigens geen enkele fout treft en ten aanzien van hem dan ook gehandeld dient te worden in het licht van artikel 3 IVRK en artikel 24 van het Handvest en zijn belang dient te primeren.

Dat het in het belang is van het kinderen van verzoekers is dat hij verder in België kan verblijven, het land waar hij geboren en getogen is en waar hij schoolloopt en schoolvriendjes heeft.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 3 IVRK en artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

B.

Verzoekers wensen in die zin te verwijzen naar artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden en dat als volgt luidt:

"De rechten van het kind

Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

Ieder kind heeft het recht regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist." (cfr. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Pb. C. 30 maart 2010, afl. 83, 395.)"

De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

"Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 72 en 13 van dat Verdrag. (...)." (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.) Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dient deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

"Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by "public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies". The principle requires active measures throughout Government parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children."

Uit het voorgaande blijkt dat ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, onder de werkingssfeer vallen van artikel 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag en dus bij uitbreiding onder artikel 24 van het Handvest.

Verzoekers wensen eveneens te verwijzen naar het arrest van het Hof van Justitie van 6 december 2012 in de gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11, waarin het volgende wordt overwogen:

"78. De lidstaten moeten immers niet alleen hun nationale recht conform het Unierecht uitleggen, maar er ook op toezien dat zij zich niet baseren op een uitlegging van een tekst van afgeleid recht die in conflict zou komen met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten (zie arresten Parlement/Raad, punt 105, en Deticek, punt 34).

Dat de bestreden beslissing indruist tegen de belangen van de kinderen van verzoeker en er in casu dan ook sprake is van een schending van artikel 3 en 5 IVRK en artikel 24 Handvest.

C.

Dat verweerder de door verzoekers ingeroepen aanbevelingen van het Kinderrechtencommissariaat en de conclusies van de studie van drs. Kalverboer en Zijlstra – waaruit blijkt dat kinderen na een verblijf van 5 jaar in Nederland steeds psychische en psychologische schade lijden bij een terugkeer naar het land van herkomst, evenals een ontwikkelingsbreuk – afwimpelt met de opmerking dat dit niet volstaat om aan te tonen dat ook de kinderen van verzoekers effectief deze schade zullen oplopen.

Dat verweerder echter geenszins de conclusies van jarenlang onderzoek door gerenommeerde specialisten naast zich kan neerleggen met de loutere opmerking dat verzoekers niet hebben aangetoond dat hun kinderen schade zullen lijden bij een terugkeer naar Kazachstan.

Verzoekers kunnen deze toekomstige schade op dit ogenblik immers niet bewijzen, nu deze zich pas zal manifesteren na een terugkeer naar Kazachstan.

Het risico op de in het onderzoek vermelde gevaren en het vrijwel zeker optreden van ontwikkelingsstoornissen, is echter te groot om de kinderen van verzoekers naar Kazachstan – waar zij nooit geweest zijn en enkel horrorverhalen over gehoord hebben – te sturen.

Dat verweerder overigens geen enkel rapport en/of studie voorlegt waaruit blijkt dat kinderen die in België zijn geboren en getogen en na jarenlang verblijf alhier terugkeren naar het land van de ouders, dat zij voorheen nooit hebben bezocht, geen psychologische schade of ontwikkelingsstoornissen zouden ondervinden.

Dit in tegenstelling tot verzoekers, die dit wel degelijk hebben aangetoond aan de hand van het in hun aanvraag vermelde rapport.

Dat de bestreden beslissing dan ook onvoldoende gemotiveerd is en dient vernietigd te worden.

2.4.2. Tweede onderdeel : artikel 8 EVRM. Recht op bescherming van het privé- en/of gezins- en familieleven

A.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

B.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoekers en hun kinderen vormen ononderbroken een gezin en wonen reeds effectief jarenlang samen, zodat er aangenomen kan worden dat verzoekers een gezinsleven in België hebben

C.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers, verzoekers en hun gezin verblijven reeds jarenlang in België en hebben genoegzaam aangetoond dat zij volledig geïntegreerd zijn, in hun eigen bestaan kunnen voorzien en hun kinderen hier geboren en getogen zijn.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoekers en hun gezin teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

D.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefte doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier, geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoekers waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Dat nergens uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat door verweerder het minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden die een verwijdering van het kind naar het land van herkomst van de ouders zouden teweegbrengen, niet alleen op pedagogisch, maar ook op menselijk vlak.

Dat immers door een overheid niet blindelings kan toegezien worden wanneer een kind, dat in casu geen enkele fout treft, ernstige schade zou lijden. Dat het de taak is van de overheid om eveneens over de belangen van kinderen, die op het Belgische grondgebied verblijven, te waken.

Dat verweerder dan ook een beslissing heeft genomen zonder rekening te houden met de belangen van de kinderen van verzoekers.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoekers (en hierdoor ook hun kinderen) erdoor ondergaan, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

E.

Dat bovendien ook de sociale en zakelijke relaties welke het kind van verzoekers ontwikkeld heeft in België onder artikel 8 EVRM ressorteren (EHRM, 29 april 2002, Pretty/VK, nr. 2346/02, §61, 2002-III; EHRM, 12 september 2012, Nada/Zwitserland, § 151; EHRM, 16 december 2014, Chbihi Loudoudi e.a./België, §123).

Dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat ik het kader van de verwijdering van gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Uner/Nederland, nr. 46410/99, §59).

Minstens het oudste kind van verzoekers heeft bijgevolg een eigen privéleven opgebouwd in België, waarvan de bescherming onder artikel 8 EVRM valt.

De belangenafweging is dan ook niet op een redelijke wijze geschied en heeft geenszins in een fair balance geresulteerd tussen het belang van de kinderen enerzijds en het algemeen belang van de samenleving anderzijds.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van de artikelen 3 en 5 IVRK, artikel 24 van het Handvest en artikel 8 EVRM."

2.4.2. In verband met de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 5 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad vooreerst op dat deze artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen, die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. De verzoekers kunnen daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754, RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554, RvS 16 mei 2009, nr. 2.707 (c)). Bovendien blijkt uit de uiteenzetting van het eerste middelenonderdeel dat de verzoekers met hun betoog omtrent de artikelen 3 en 5 van het Kinderrechtenverdrag, in wezen willen aangeven dat het in het belang is van hun kinderen om verder in België te verblijven, het land waar zij geboren en getogen zijn en waar zij al jarenlang school lopen en hun buitenschoolse activiteiten en vrienden hebben. Dit betoog is echter vreemd aan de wettigheid van de thans bestreden beslissing. Zoals reeds uitvoerig werd uiteengezet in het kader van het tweede middel, betreft de thans bestreden beslissing enkel de onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet om de reden dat de verzoekers in hun aanvraag niet hebben aangetoond dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevinden die verhinderen dat zij de aanvraag, via de reguliere procedure, kunnen indienen vanuit het buitenland. Met een dergelijke, loutere onontvankelijkheidsbeslissing wordt op geen enkele wijze vooruitgelopen op de vraag of er aanvaardbare redenen zijn om aan de verzoekers, ten gronde, een verblijfsmachtiging toe te staan. De argumentatie dat het, overeenkomstig de artikelen 3 en 5 van het Kinderrechtenverdrag, in het belang is van de kinderen van de verzoekers om verder in België te verblijven, is dan ook niet dienstig.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 24 van het Handvest moet worden benadrukt dat het Handvest enkel van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen. Artikel 51, lid 1 van het Handvest bepaalt immers als volgt:

"1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met

inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld.”

Aangezien de bestreden beslissing werd getroffen in toepassing van een louter nationale wetgeving (artikel 9bis van de vreemdelingenwet), kunnen de verzoekers zich niet dienstig beroepen op een schending van artikel 24 van het Handvest.

De verzoekers voeren tevens de schending aan van artikel 8 van het EVRM en geven een uitgebreide theoretische uiteenzetting. Zij betogen dat zij met hun kinderen ononderbroken een gezin vormen, reeds effectief jarenlang samenwonen zodat er aangenomen kan worden dat verzoekers een gezinsleven in België hebben, dat zij jarenlang in België verblijven en er (economisch) zijn geïntegreerd en dat hun kinderen hier school hebben gelopen en er een privéleven hebben ontplooid dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen. De verzoekers verwijten de gemachtigde dat hij hieromtrent geen belangenafweging zou hebben doorgevoerd.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is dan ook een feitenkwestie. Het gezinsleven tussen een moeder/vader en hun minderjarig kinderen wordt in de rechtspraak van het EHRM verondersteld. Vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf bestaat er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een band die gelijkstaat met “gezinsleven”. Dat de verzoekers een gezin vormen met hun kinderen, wordt in de bestreden beslissing echter niet betwist. De verzoekers verliezen bovendien uit het oog dat de bestreden beslissing ook wordt gericht ten aanzien van hun kinderen en hierin derhalve geen scheiding van het gezin schuilt. De gemachtigde heeft in tegendeel uitdrukkelijk gesteld dat het in het belang is van de kinderen van de verzoekers, dat zij de situatie van hun ouders volgen. Hieruit blijkt dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met het gezinsleven van de verzoekers en met het belang van hun kinderen. Tevens dient te worden geduïd dat artikel 8 van het EVRM enkel bestaande gezinsrelaties beschermt en niet de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen, in casu de verzoekers en hun minderjarige kinderen. Daarnaast dient de Raad nog op te merken dat het in casu ook een aanvraag tot een toelating tot verblijf betreft. De verzoekers hadden, voorafgaand aan hun verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, een verblijfsrecht in België dat hen feitelijk tot het handhaven van een gezins- en/of privéleven in staat stelde. Uit de gegevens van de zaak blijkt dat verzoekers slechts provisorisch werden toegelaten in afwachting van de behandeling van

hun verzoek om internationale bescherming. De asielaanvragen werden geweigerd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 18 januari 2013. Verzoekers dienden daarop nieuwe beschermingsverzoeken in; deze werden opnieuw geweigerd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp de beroepen tegen deze beslissingen telkens op 11 april 2013 en op 9 december 2014.

Verzoekers kregen het bevel om het grondgebied te verlaten op 8 november 2013 en nogmaals op 5 januari 2016.

Het EHRM is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat, quod in casu. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37). Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. In casu maken de verzoekers de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden niet aannemelijk. Zij tonen derhalve ook niet aan dat zij het voorgehouden gezins- en/of privéleven niet elders kunnen leiden, al dan niet tijdelijk en in afwachting van het resultaat van een eventuele aanvraag voor een humanitair visum, in toepassing van artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet. Waar de verzoekers verwijzen naar het belang van hun kinderen, blijkt uit de bestreden beslissing dat, zoals hoger reeds vastgesteld, eveneens rekening werd gehouden met de aanwezigheid van deze kinderen, met hun banden met het land van herkomst en hun school lopen. De verzoekers beperken zich op hun beurt tot een algemeen betoog waarin zij onder meer stellen dat geen onderzoek zou zijn gevoerd en dat het kind geen fout treft. Het schoolgaan en de geboorte van hun kinderen in België worden in wezen echter niet ontkend door de gemachtigde. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde, in weerwil van hetgeen de verzoekers poneren, wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd en dat hij de belangen van de kinderen, waaronder hun geboorte in België en het schoolgaan, heeft in rekening genomen. Het gezinsleven van de verzoekers en het belang van hun kinderen werden aldus in de beoordeling betrokken en maakten het voorwerp uit van een belangenafweging, zoals vereist onder artikel 8 van het EVRM. In het bijzonder werd nagegaan of het gezinsleven van de verzoekers, zoals kenbaar gemaakt aan de gemachtigde in het kader van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, een buitengewone omstandigheid vormt die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend. De belangenafweging waartoe de gemachtigde is overgegaan, ligt in de lijn van de rechtspraak van het EHRM in het kader van artikel 8 van het EVRM, waarin wordt benadrukt dat het door dit verdragsartikel gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren. Het EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). Staten hebben in beginsel het recht om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben in principe geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81 en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). Daaruit volgt dat in de ontvankelijkheidsfase van een verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de vereiste belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM beperkt is tot het onderzoek of een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van voormeld verdragsartikel oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend. In casu heeft de gemachtigde geoordeeld, op basis van de elementen die hem werden voorgelegd en kenbaar gemaakt in de verblijfsaanvraag van 13 december 2015, dat er geen dergelijke buitengewone omstandigheden werden aangetoond. Met hun vaag betoog en met de enkele rechtstheoretische uiteenzettingen maken de verzoekers niet concreet aannemelijk dat de tijdelijke terugkeer met het oog op het indienen van een passende aanvraag in hun concreet geval de

door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van het gezins- en privéleven zou schenden (cf. EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81 en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). De verzoekers tonen dan ook niet aan dat de motieven niet volstaan in het licht van (de belangenafweging vereist door) artikel 8 van het EVRM, zodat zij niet aantonen dat de bestreden beslissing deze bepaling schendt. Het vierde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.5.1. Verzoekers voeren een vijfde middel aan dat zij uiteenzetten als volgt:

“2.5. Vijfde middel : schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 74/11 en 74/13 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van artikel 8 EVRM

Dat de bestreden beslissing gepaard gaat met bevelen om het grondgebied te verlaten binnen een termijn van 7 dagen, aan verzoekers betekend op 28 mei 2019.

Dat overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG de staten verplicht zijn om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder de bevelen om het grondgebied te verlaten enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat verzoekers niet in het bezit zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met bepalingen van artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit bevel.

Dat verweerder nochtens genoegzaam op de hoogte is van het feit dat verzoekers twee minderjarige kinderen hebben die in België geboren en getogen zijn en dan ook rekening diende te houden met het gezins- en familieleven van verzoekers en hun kinderen.

Nergens blijkt uit de bevelen dat verweerder ook maar enigszins een afweging heeft gemaakt of hiermee rekening heeft gehouden.

Dat de bevelen om het grondgebied te verlaten dan ook een schending inhouden van het motiveringsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 74/13 Vw. en van artikel 8 EVRM.”

2.5.2. Uit het middel blijkt dat verzoekers dezelfde grieven aanvoeren ten aanzien van de tweede en de derde bestreden beslissing, de bevelen om het grondgebied te verlaten. Uit de gegevens van de zaak blijkt evenwel dat deze beslissingen werden genomen tegelijkertijd als de eerste bestreden beslissing en door dezelfde ambtenaar. In de eerste bestreden beslissing werd uitgebreid ingegaan op het gezinsleven en de belangen van de kinderen. Er kan in alle redelijkheid van worden uitgegaan dat de tweede en derde bestreden beslissing werden genomen naar aanleiding van het onderzoek naar de eerste bestreden beslissing en dat dezelfde overwegingen eraan voorafgaan. Al deze beslissingen werden tegelijkertijd aan de verzoekers ter kennis gebracht. Verzoekers komen ook in één en hetzelfde verzoekschrift op tegen de weigering tot regularisatie en de bevelen om het grondgebied te verlaten. Hiermee geven ze zelf aan van oordeel te zijn dat er sprake is van samenhang tussen deze beslissingen. De verwerende partij noch de Raad betwisten in casu deze samenhang.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bevat als zodanig geen formele motiveringsplicht, maar bepaalt enkel dat bij het nemen van de beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met, onder meer, het gezins- en familieleven en het hoger belang van het kind. Uit de niet betwiste vaststelling dat er sprake is van samenhang tussen de weigering om machtiging tot verblijf en de bevelen om het grondgebied te verlaten, moet bijgevolg worden afgeleid dat er bij het nemen van de bevelen om het grondgebied te verlaten, rekening werd gehouden met de elementen met betrekking tot het gezinsleven en het belang van de kinderen, zoals besproken in de eerste bestreden beslissing.

Het middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. VERHAERT